

Povinnost a věrnost.

Plnění povinností platilo vždy jako nejvyšší ctnost člověka. U všech národů bylo ceněno výše než vše ostatní, ba výše než sám život. Podrželo první místo dokonce i mezi rozumovými lidmi, jimž nebylo na konec již nic svatého kromě jejich rozumu, jemuž se otrocky podřídili. Vědomí nutného plnění povinností zůstalo. Tím nemohla otrást ani nadvláda rozumu. Temno našlo však přece bod, kde mohlo zasáhnout a zahryzlo se do **kořenů**. Posunulo i zde, tak jako všude jinde **pojem**. Myšlenka na plnění povinností zůstala, ale povinnosti samy byly určeny rozumem a tím byly připoutané k zemi, zlomkové a nedokonalé.

Je proto úplně samozřejmé, že citový člověk nemůže často uznati za správné povinnosti, jež mu byly určeny. Přichází do rozporu sám se sebou. Plnění povinností je i jemu nejvyšším zákonem, který člověk má vyplnit, ale současně musí si říci, že plněním uložených mu povinností, jedná proti svému přesvědčení. Důsledkem toho jest nejen zmučené nitro takového člověka, nýbrž takovýmto stavem vytváří se v jemnohmotném světě formy, které vzbuzují nespokojenost a rozpory i u jiných. Tím přenáší se nákaza nespokojenosti a svárů na nejširší kruhy a nikdo nedovede najít a poznat jejich skutečnou příčinu. Nelze ji poznat proto, že toto působení přichází z jemnohmotnosti. Způsobují to živé formy, které vytvořil citový člověk ve svém rozvratu mezi snahou po splnění povinností a jinak chtějícím citem.

Zde má nyní v nové říši nastati změna, aby tomuto zlu bylo zabráněno. Povinnost a vnitřní přesvědčení musí býti spolu vždy

v **souhlasu**. Je nesprávné, když člověk nasazuje svůj život v plnění nějaké povinnosti, kterou sám nemůže uznat jako správnou!

Teprve v souhlase povinnosti s přesvědčením nabývá každá oběť skutečné hodnoty. Nasazuje-li však člověk svůj život na splnění nějaké povinnosti bez přesvědčení, tu se tím snižuje na prodejného žoldnéře, který bojuje v cizích službách jako žoldnéři za peníze. Tím stává se takový druh boje vraždou!

Nasazuje-li však někdo život z přesvědčení, pak má v sobě i lásku k věci, pro kterou se dobrovolně rozhodl bojovat.

A jedině to má pro něho vysokou hodnotu a cenu! Musí to dělat z lásky. Z lásky **k věci!** Tím stává se i povinnost, kterou tím plní, **živou** a tak vysoko povznesenou, že její splnění staví nade vše.

Tím rozlišuje se samo sebou mrtvé a strnulé plnění povinností od živoucího. A jenom živé má duchovní hodnotu a účinek. Všechno ostatní může sloužit jen pozemským a rozumovým účelům a přinést jim prospěch. Není to však trvalé, nýbrž jen přechodné, poněvadž jedině živé poskytuje trvalou stálost.

Tak stává se plnění povinnosti, jež vychází z přesvědčení, pravou, samovolnou věrností a jest pro vykonavatele samozřejmostí. Nechce a nemůže jednat jinak a nemůže při tom ani klopýtnout a zhroutit se, neboť věrnost v něm je pravá, je s ním úzce spojena, ba dokonce jest částí jeho samotného, kterou není ani schopen odložit.

Slepá poslušnost a slepé plnění povinností má právě tak

malou cenu jako slepá víra! Oběma chybí život, poněvadž v nich není lásky!

Jedině podle toho pozná člověk hned rozdíl mezi pravým vědomím povinnosti a jen vštípeným a vychovaným pocitem povinnosti. První vyvěrá z citu, druhé je chápáno jen rozumem. Láska a povinnost nemohou proto také nikdy státi proti sobě, ale jsou **jedno** tam, kde byly **opravdově** procítěny a z nich vykvétá věrnost ve smyslu svatého Grálu!

Kde chybí láska, tam není ani života a všechno je mrtvo. Na to již Kristus poukazoval. A to tkví v prázákonech stvoření a platí bez výjimky pro celý svět.

Plnění povinnosti, která vyvěrá dobrovolně a zářící z lidské duše a ono, které se udržuje jen k vůli pozemské odměně, nelze nikdy spolu zaměňovat, nýbrž lze je snadno rozeznat. Dejte proto v sobě vzniknouti pravé věrnosti nebo se vzdalte toho, v čem nemůžete zachovati věrnost.

Věrnost! Často opěvovaná a nikdy nepochopená! Jako vše, tak i pojem věrnosti pozemský člověk hluboce snížil, omezil a vtěsnal do strnulých forem. Velikost, krása a volnost věrnosti stala se bezvýraznou a chladnou. Samozřejmě stalo se **chtěným!**

Věrnost podle dnešních pojmů přestala býti ušlechtilostí duše a byla z ní udělána jen povahová vlastnost. To je rozdíl jako den a noc. Tím stala se věrnost bezduchou. Tam, kde byla nutná, stala se povinností. Tím se projevuje samostatně, stojí na vlastních nohou, sama pro sebe a proto ... falešně! Také ona byla lidskou myslí znetvořena a zkroucena.

Věrnost **není** cosi samostatného, nýbrž je to jen vlastnost lásky! **Pravé** lásky, která je všeobsáhlá. Všechno obsáhnout však neznamená všechno současně snad objímat podle lidského chápání, jak se to pokouší vyjádřit známá slova: „Obejmout celý svět!“ Všechno obsáhnout značí: **Že může a dovede směřovati ke všemu!** K osobám i věcem! Není tu vázanosti jen na něco určitého, není tu jednostranného určení. Pravá láska nevylučuje nic, co je čisté nebo co má býti uchováno čistým, nechť již se jedná o osobu nebo o vlast, o práci nebo přírodu. **V tom** tkví všeobsáhlost. A věrnost jest **vlastností této pravé** lásky, kterou nelze si představovat malou a jen pozemsky omezenou, tak jako nelze si tak představovat pojem cudnosti.

Není skutečné věrnosti bez lásky, tak jako není pravé lásky bez věrnosti. Pozemský člověk dneška označuje však plnění povinností jako věrnost! I tu **strnulou** formu, kde není třeba záchvěvů duše. To je nesprávné. Věrnost jest **pouze** vlastností pravé lásky, která je spojena se spravedlností, nemá však nic společného se zamilovaností.

Věrnost tkví v citových záchvěvech ducha a je proto vlastností duše.

Člověk slouží dnes v plnění povinnosti často lidem, jimiž vnitřně musí pohrdat. To přirozeně nelze označit jako věrnost, nýbrž zůstává to pouze plněním převzatých pozemských povinností. Jest to pouze **zevnější** záležitost, která může zvratným působením přinést člověku **opět jen zevnější** užitek, buď v pozemských prostředcích nebo ve vážnosti.

V takových případech nemůže se objevit opravdová věrnost, která může být poskytnuta jen **dobrovolně** s láskou, od

níž se nedá odloučit. Proto nemůže věrnost působit nikdy samostatně!

Kdyby však lidé žili v opravdové lásce, jak to Bůh požaduje, tu by tento stav sám byl již pákou, aby změnil mezi lidmi mnohé, ba všechno! Žádným nitrem opovržením hodný člověk nemohl by pak obstát, tím méně by mohl mít úspěchy zde na zemi. Byla by to ihned veliká očista.

V nitru opovržením hodní lidé nemohli by požívat pozemských poct a spravovati úřady, protože rozumové vědění samo o sobě nesmí opravňovat k vykonávání úřadu!

Pak bylo by plnění povinností vždy radostným, každá práce požitkem, protože všechno myšlení i konání bylo by úplně proniknuto Bohem požadovanou pravou láskou, která vedle neúchylné spravedlnosti má v sobě i věrnost. Věrnost, která sama ze sebe zůstává stálou a nekolísavou úplně samozřejmě a nepovažuje to za zásluhu, která musí býti odměněna.

Taková bude podstata všeho působení v budoucí, Bohem chtěné říši míru a pokoje na zemi. Avšak teprve tehdy, až temno bude vyplněno.